

нения на изминалия день. Снѣжната покривка на земята, която тѣй безжалостно разтрѣвожиха въ нейната сладка зимна почивка, е изрвена и набраздена съсь слѣди отъ колела, конски копита, човѣшки крака. . . .

Зловѣща оранъ ! Въ тѣзи бразди сражението посѣя трупове, множество трупове въ сиви шинели ! Изъ прѣпълненитѣ съ трупове ями и долини стърчатъ окочанелитѣ, неподвижно протегнати рѣцѣ и крака.

Младъ войникъ лежи на снѣга съ открито блѣдно лице, по-блѣдно отъ крушуменото сиво небе. Рѣцѣтѣ му сж черни отъ барутъ ; шинела му разнокжсанъ като решето отъ крушуми. Младиятъ войникъ бѣше тежко раненъ въ разгара на сражението, въ най-горещата схватка, и другаритѣ му, като видѣха какъ падна той като мъртавъ на земята, помислиха че е умрѣлъ.

Но той е живъ. Събира сили и вика за помощъ. Въ отговоръ той чува само охканията и послѣднитѣ прѣдсъртни стѣнания на други умирающи.

Слѣдъ малко, окочанѣлъ отъ студъ, измѣченъ отъ страдания, оглушенъ отъ свирната на картечитѣ, уморенъ отъ цѣлата тази кървава борба, войникътъ осѣща непрѣодолимо желание да се прѣдаде на сънь или смъртъ ; той самъ не знае какъ да нарече това тежко и чудно спокойствие, което го завладѣва.